Mizah

BİLMECE :
— Ben giderim o gider, önümde tın tın eder!
HÜRRİYET YOLU
DEMOKRASİ
D.P
C.H.P

İGNELİ FIÇI:

PARANTEZ HASTALIĞI

Paşalık, beylik, ağalık, hanımlık, efendilik, zadelik ilga edildi, değil mi? İşit de inanma. Biz, bu kanunun yürürlükten kaldırıldığına kaniiz. Öyle olmasa, gazetelerimiz cenaze ilânlarını bu şekilde basarlar mıydı? Bakıyorsunuz bir ölmü ilânı. Yedi sülâle, dış kapı mandallarına kadar sayıldıktan sonra ölenin ismi. Arkasından gelsin parantez: «Hanımefendi», «beyefendi», «Sıngırdak zade», «Paşa hazretleri»!

Yaptığımız inkılâplardan bir çoğunun mülâhazat hanesine şu teşhisi yazmak mecburiyeti gittikçe kat'ileşiyor: Parantez hastalığı!

◆

YA EYYÜHENNAS !

Lokantacılarımız, ne kadar gayret ve dikkat gösterirlerse göstersinler; «Hünkâr beğendi»yi istedikleri kadar «millet beğendi» olarak listelerine yazsınlar; böbürlenmek istiyen politikacılar, yirmi beş yıl içinde kat-ettiğimiz mesafeleri rakamlariyle ifade ededursunlar, şarktan, şimalden, cenuptan ileri hamlelerimizi açık bir surette ortaya koyan haberler geliyor. «Nuhun gemisi»ni aramaya giden bir gazeteci arkadaş, o havalide gördüğü «trahom» ilâcını anlatıyor: Cam toz haline gelinceye kadar döğülecek, içine bilmem ne karıştırılacak, sonra göze sürülecek!

Anadoluyu fikren kalkındırmaya giden üniversiteliler de kadın ticaretinin hayli revaçta olduğunu görmüşler: Bir tanesi, üç bin lira kadar ediyormuş!

İstanbulun göbeğinde çıkan bir din gazetesi de, kadınlara lâf atan ve sataşanlarla girişilen mücadeleyi bahis mevzuu ediyor ve soruyor: «Fakat biraz insaflı düşünelim. Bu işte yalnız erkek mi suçludur? Sokakta yatak kıyafetinden daha açık bir vaziyette dolaşarak kollarını, bacaklarını, hattâ memelerini teşhir eden kadının hiç mi kabahati yoktur? Kadını bu vaziyette gören erkek hayvanî duygularının zebunu olarak sarkıntılık yapmaz da ne yapar?»

Bilmeyiz ki.. Şu zatı merakından kurtarmak için bari bir şeyhülislâm bulsak da, ona sorsak!

ÇIFIT

ANLAYANA!

ACABA MI?

Bay Sadullah, yedi sene evvel Bingöl valiliğinden tekaüde sevkedilmiş. Yedi sene sonra kurulan Bingazi hükûmeti, bu zatı, «başımın üstünde yerin var!» dercesine almış koynuna basmakla kalmamış, üstelik, Başbakan da yapmış.. Allah mübarek etsin!

Hani bir takım ecnebi profesörleri de biz: «bir işe yaramaz!» diye kuntratlarını yenilememiştik de İngilizler, Amerikalılar kapışmışlardı. Anlaşılan bu Sadullah Kuloğlu da bunlardan biri.

Eh, yeni vali mütekaitlerimize mühim bir tefahür vesilesi çıktı. Şimdi dostlarına şöyle diyebilirler:

— Bu memleket bizim kıymetimizi bilmez. Bingaziye gitsek değil vali, başbakan oluruz!

İŞ BÖLÜMÜ

Arnavutköyünde bir eve hırsız girmiş. Olur a. Ev sahipleri duymuş. O 'da olağan işlerden. Hırsızı yakalamışlar, elini kolunu muhkemce bağlamışlar, karakola teslim etmişler. Pek mükemmel değil mi?

Ev sahipleri, akşam bıraktıkları rehin hakkında ifade vermek için ertesi sabah karakola uğramışlar. Bre aman! Hırsızı koydunsa bul.

— Ne oldu bizim hırsız?
— Kaçtı.

Kaçar a! Hem efendim, polis karakolu Emniyet Sandığı mı? Oraya rehin bırakılır mı hiç? Ayrıca ev sahipleri, polisin vazifesine müdahale de etmişler. Değil mi ya? Ne hakla hırsız yakalıyorlar? O polisin vazifesidir!

Arnavutköyü karakolundakiler yine insaflı imişler. İyi ki ev sahipleri hakkında zabıt tutmaya kalkmamışlar!

TUHAFLIK OLACAK

Denizyolları idaresi, harıl harıl faaliyette Durmadan, dinlenmeden vapur isimlerini değiştiriyor. Bugün ismi Mersin olan yarın «Ayvalık» adiyle karşımıza çıkıyor.

Bir şey değil, âdet hükmüne gelecek, avuç dolusu para vererek satın aldığımız gemilerimizden sabıkalılar gibi bahsetmeye başlıyacağız: Uludağ, nam-ı diğer Tekirdağ; Mersin, nam-ı diğer İzmir, Samsun, nam-ı diğer İzmit...

CEVABI GÜÇ

Maarif şûrası, ilk okul tarih öğretimini değiştirmekle bir iş yaptığına kani oladursun, Hüseyin Namık Orkun, neşrettiği bir makalede, ortada mekteplerde okutulan tarih kitaplarında bulduğu tam yirmi beş aded yanlışı sayıp döküyor. İsim yanlış, yer yanlış, vak'a tarihi yanlış, mensubiyet iddiası yanlış. Hülâsa bir tekinin ciddi bir kitapta bulunmaması, varsa mekteplerde okutulmaması icap eden bir sürü yanlış..

Ya, bu sene, tarih dersinden sınıfta kalan öğrenciler, Millî Eğitim Bakanlığının karşısına dikilirler de:

— Efendim bizler, bu tarih kitaplarının yanlış olduğunu biliyorduk da, onun için öğrenmemeyi terçih ettik. Bizi sınıfta bırakmaya hakkınız yok!

Derlerse, ne cevap verir acaba?

BİLMEM Kİ..

Toprak Mahsulleri Ofisi, dış memleketlerden bir miktar arpa ithaline çalışıyormuş..

Haberi okur okumaz beni bir düşüncedir aldı. Ne dersiniz? Acaba arpalar ithal edildikten sonra, yine ekmek çeşnisi değişecek mi ?

SİVRİSİNEK

PERİ

Son sayısı

ELLERDE VE DİLLERDE GEZİYOR.
MUTLAK SİZ DE ALINIZ.

DENTOSIL

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir.

Cilt : 7 — Sayı : 165 FİATI 25 KURUŞ 2 Eylûl 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi.
Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

HEY KARABET!..

ESKİDEN bir tâbir vardı: Ne zaman dünya siyasetinde bir düzensizlik olursa «Ufk-u-siyasî karardı.» denilirdi. Şu bir kaç gün zarfında bu tâbiri kullanabiliriz; fakat (Mizah)ın mesleği (mizah) olduğu için burada siyasî bir baş makale yazacak değiliz. Mizah, dertli dünyadan dertsiz âlemlere açılan bir güzel hava penceresidir. Bizi siyaset değil siyasetin komik tarafı alâkalandırır. Meselâ her hangi bir siyasî vaziyette evvelâ ismi cismi söylenen devlet, Sovyet Rusyadır. Çin-i-Mâçun da ihtilâl var; arayınca altından Rusya çıkıyor.

Palabıyık Karabet hikâyesini bilir misiniz?

Kabadayılığiyle meşhur bir Palabıyık Karabet varmış. Bir gün kızına emretmiş:

— Destiyi al, çeşmeye git... Bana bir taze su getir...

Kız destiyi almış, çeşmeye gitmiş, orada uçarı çapkınlardan bir gence rastgelmiş... Delikanlı, Karabetin kızına çeşme başında ilân-ı- aşk eylemiş. Kız:

—Benim babama Palabıyık Karabet derler. Bu dediklerini babama söylersem sen görürsün!

Deyince delikanlı:

— Eyvah !demiş, öyle kabadayı bir adamın kızı imişsin de niye söylemedin? Öyleyse ağzımdan çıkan lâkırdıları düzelteyim...

Diyerek bu sefer de kızın iki yanağından öpmüş.

Kız eve gelmiş babasına evvelâ oğlanın (ilân-ı-aşk)ını söylemiş... Karabet yerinden fırlamış...

— Verin! demiş, şu gaddareyi, piştovu...

Kız:

— Öfkelenme baba!. demiş... Senin kızın olduğumu öğrenince işi düzeltti.

Karabet bıyıklarını bükerek bağırmış:

— Hey gidi Karabet hey! Sen buradasın... Namın dağlarda söylenir!

MİZAHÇI

C.H.P. — Ah, şu yaramazı bir uyutabilsem !

Muhalefet, Muvafakat..

Ertuğrul Şevket

Eskiden «muhalif» demek, âdeta ipten kazıktan kurtulmuş, bir kaç defa sürgüne gitmiş, hapse, zindana atılmış bir insanı getirirdi hatıra. Birine: «Muhalif» lik damgası sürüldü mü, pîrinin bedduasını almış eski zaman dervişlerine döner, artık altını tutsa toprak olur, gürül gürül akan çeşmelere gitse kurutur, sular kesilirdi.

Kızdığınız bir kimseye:

— Muhalif!

Demeniz kâfiydi. Kalabalık bir tramvayda üzerinde bit görülmüş bir insan gibi herkes tiksinerek suratına bakar, kendini geriye çeker, ondan uzak kalmak için öteki insanlara sokulmayı, başkalarının ten sıcaklığını vücudünde hissetmeyi, hattâ ağzının kokularını çekmeyi daha ehveni şer, daha münasip, daha maslahata uygun bulurdu.

Muhalife selâm verilmez, muhalifle hoş beş edilmez, muhaliften ne kız hattâ ne de borç alınırdı. «Muhalif» damgasını yemek, cüzzama, frengiye, vebaya, koleraya hülâsa korkunç, öldürücü sari bir hastalığa tutulmakla müsaviydi..

Şimdi bunun tam tersi, tam aksi, tam zıddı oldu; Dünün «muhalif» i, bugünün «muvafık» ıdır.

Birine şakacıktan:

— Vay! Sen de muvafıklardanmışsın ha ?

Diyecek olsanız, ağız dolusu küfür etmişsiniz gibi evvelâ kızarıyor, sonra sararıyor; dudakları, elleri, konuşurken sesi titremeğe başlıyor, bir:

— Bu ithamını şiddetle reddederim!

Tarzında yüzünüze bağırmadığı kalıyor.

Eski «muhalif» ler, bir bakıma acınacak, bitarafların rikkatine dokunacak bir haldeydiler; bugün «muvafık» lar, âdeta o vaziyete düştüler. Nerdeyse, dünün mağdûrun-i siyasilerini, bugünün «muvafık» safları arasından seçecek, onlara biraz yardımda bulunmayı bir celâdet, bir insanlık vecibesi addedeceğiz.

Etrafa dikkatlice bakarsanız, siyaset havasındaki bulutlar, inanılmaz, akla gelmez, düşünülmez bir şekilde yer değiştirmiştir. Dün muhalifler, bu bulutlardan başlarına yıldırım, en hafifi dolu düşeceğinden korkarlardı; bugün muvafıklar, gökyüzüne ellerini, kulaklarını açmışlar, bu kabil âfetten masun kalacaklarına dair teminat bekliyorlar, vaad, vad-i kavi istiyorlar!

Eski muhalifler, gizli din kullanan insanlar gibi umumun gözlerinden saklanacak bir yer ararlar, birbirlerinin kulaklarına gizli, müphem bir şeyler fısıldarlardı. Şimdiki muvafıklar, satılması memnu bir maddeymiş gibi fikirlerini âdeta el altından birbirlerine ulaştırıyorlar!

Dünküler, huzursuzluğu, işlerin düzensizliğini, bereketin kalkışını muhaliflerden bilirlerdi; bugünküler muvafiklardan!

Dün, muvafıklar, sokaklarda küçük dağları yaratmışcasına dolaşırlardı; bugün, muhalifler, Himalâya dağlarının hâliki vaziyetindeler.

Dün, bir hâmi arıyanlar, muvafıkların kapısını aşındırırlardı; bugün, 1950 seçimi milletvekili listesine girmek istiyenler, muhaliflerin önünde elpençe divan duruyorlar!

Hani, biri çıksa da dinimizi sorsa, «Müslümanım!» yerine, dalgınlıkla nerdeyse:

—Elhamdülillâh muhalifim!

Diyeceğiz!.

İstanbul Sergisinde: Lâfla duran peynir gemisi!

— Seyyahları oturtacak yerimiz yok ama, biz üstüne oturacak bir şey bulduk !

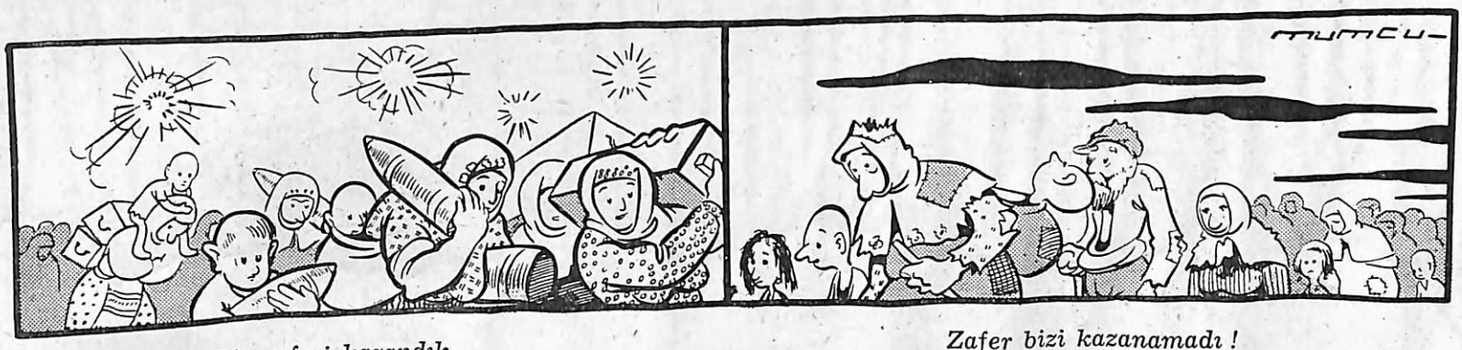

Biz zaferi kazandık...

Zafer bizi kazanamadı !

FIKRALAR

DELİL

Polis, Şalom'la Abraham'ı yakalamış, karakola getirmişti. Komisere:

— Bunlar deli! diye teslim etti.

İki ahbap vaveylâyı kopardılar:

— Biz deli değiliz! diye haykırdılar.

Komiser polise sordu:

— Deli olduklarına nereden hükmettin?

Polis izah etti:

— Şalom paralarını fırlatıp fırlatı pyere atıyordu. Abraham da onları birer birer toplayıp Şaloma iade ediyordu.

REKLÂM

Hâkim, hısırzlık cürmiyle karşısına getirilen suçluya sordu:

— Şu bayın mağazasına girip bir kat elbise çalmışsın. Kendini müdafaa babında bir diyeceğin var mı?

Suçlu:

— Var, efendim, dedi. Bütün mağazaları bırakıp oraya girmekle mal sahibine reklâm yapmış oldum!

AHBAP

Şu son günlerdeki nutuk salgını esnasında milletvekillerinden biri, ismini bilmediği, resmini görmediği bir köye gidiyordu. Yolda otomobilini durdurtarak, oradan geçen bir köylüye sordu :

— Köye nereden gidilir, Ali dayı?

Ali dayı şaşırmıştı:

— Adımı nereden biliyon? diye sordu.

Milletvekili:

— Tahmin ettim, dedi.

Köylü cevap verdi:

— Madem adımı bildin. Köye nereden gidileceğini de bil gayri!

FİTİL

Bir taraftan sıcak, bir taraftan içki beyinleri hayli sulandırmıştı. Çilingir sofrasından kalkmak üzerelerken biri srodu :

— Benim ceketi gördün mü?

Arkadaşı cevap verdi:

— Gördüm. Arkana giymişsin ya.

Fitil aleyhisselâm memnun olmuştu:

— İyi ki gördün, birader, dedi .Yoksa eve ceketsiz gidecektim!

Tek keramet

Sû-i talih

Kad ü kaamette ricâl olsa da hakkıyle levent
Yine hâtunlara tevsîm edilir «serv-i bülent»
Erkeğin ilmine gaalip kadının cehli bile
Yener erkekleri sarmayla kadınlardaki fent
Şapkasız gezmeyi zannetme bugünlerde moda
Akçe yok sarmak için başlara hattâ tülbent
İki Başkan çıkıvermişti geçen gün sefere
Başı boş kalmış o yüzden gece gündüz Başkent
Partiler çoksa da tedkîke sezâvâr ikisi
Hele yok şanlı Demokratlara dünyâda menent
Biri şefkatle sarıp kendine bağlar halkı
Fırlatır dîgeri saydetmek için halka kement
İster ebnâ-yı zaman kendine gelsin kare as
Gelmesin karşıki bîçâreye pesten bir kent
Bulmasın komşusu bir damlacık olsun terkos
Kendi küplerle varillerle devirsin apsent
Trümandan bize milyonla dolar gelse dahi
Ozanın şansına taş çatlasa düşmez iki çent

AKILLI OZAN

BAYRAKLARIN MÂNÂLARI

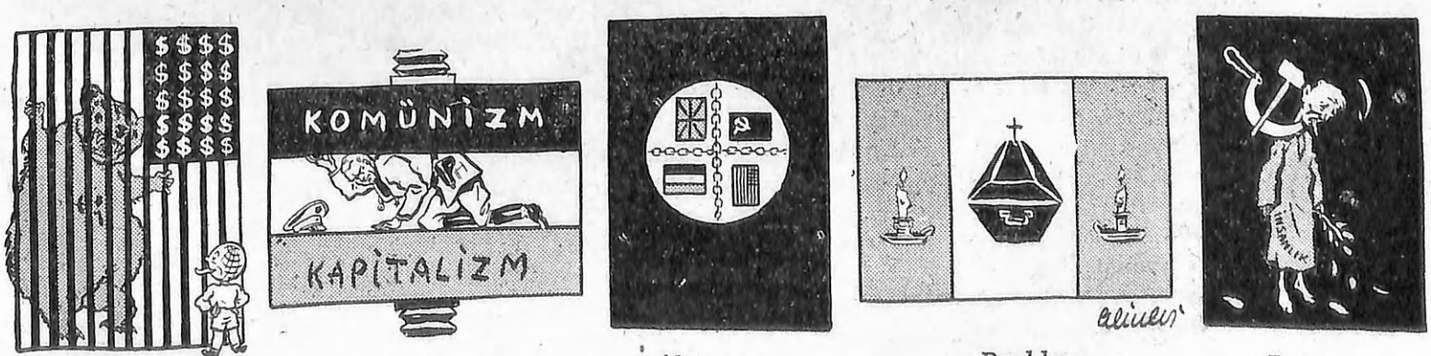

Amerika — *Yugoslavya* — *Almanya* — *Peykler* — *Rusya*

ZELZELE MINTAKASINDA

— *Hükûmetten çadır istedik, eksik olmasın gönderdiler!*

— *Beylik lâflardan geçilmiyor diyorlar, bak biz ne güzel geçiyoruz -*

Hokkabazda..

Epey zamandır babadan kalma Yahudi hokkabaza hasrettim.. Malûm ya! Her sahada, her meslekte; yenilik, asrilik günün modası. Hattâ hokkabaz tâbiri de metrûk Osmanlı terimleri arasına katılmak üzere..

Bir kere Zati Sungurun yanında hokkabaz lâfını ağzımdan kaçırdım, tam bir ay selâm vermedi. İllüzyonist, hattâ profesör demeğe mecburuz.

Neyse, uzatmıyalım, geçende Galip Arcanın sünnetine gittik. Yanlış anlaşılmasın, yani oğlunun sünnetine... Düğünde çok enteresan bir hokkabaz muhaveresi dinledik; kıyafetleri, avadanlıkları, lehçeleri tamamiyle eskiliğini muhafaza etmekte. Yalnız tekerlemelerde bir tazelik, bir günlük çeşni var. Hatırımda kalan parçaları sunuyorum..

— Amman benim pehlivanım!..

— Buyur ustaciiiim!

— Ulan! Sen bilmece bilir misin?

— Evvet ustacim. Hem de alâsını..

— Bil bakayım oğlancağzım: Bir yuvarlak nesnedir, bazan uzar, tatlısı yaramaz, acısının zevki var.

— Ustacim, yenir mi yenmez mi?

— Yenir oğlancağzım.

— Canlı mı, cansız mı ?

— Cansız..

— Bildim ustaciim.. Seçim sopası...

— Bilemedin zevzek Yahudi...

— Ya nedir, ustaciim?..

— Bana bir memleket bağışlarsan söylerim..

— O kolay. Odunç para yisteme... Al ustacim, sana Palastini bağışladım. Hayrini yor..

— Yeşil biber külhani... Oğlancağzım bunu bilemedin. Bir daha: Çin çinli hamam, kubbesi tamam, bir yelin aldım, babası imam..

— Ayda be, başimi belâya sokacaksın. Boyle açik bilmece olur mu?

— Neden oğlancağzım?

— Zevzek oğlu zevzeği, imamın oğlunu tanımayan var mi?

— Ulan ben sana bilmece soruyorum.

— İyi ya ben de bildim, komşumuzdur, tanırım, ama söylemem, korkarım! (Kulağına fısıldar)...

— Ulan sersem yahudi,hiç erkek yelin olur mu?,

— Hakkın var usta.. Düşünemedim... Artık geçmiş. Güvey bile olamaz.

—Saat, salak yahudi! saat... Bunu da bilemedin. Ama hak oyunu uçtur derler. Al sana bir daha...

Yıkıntıyı andırır, müşteriyi kandırır
Batanyesiz yidenin iliklerini dondurur.

— Ustacim, canlı mı, cansız mı?

— Cansız...

— Yenir mi, yenmez mi?

— Yenir sandılar ama... Kimse yemedi..

— Bildim ustacim, Açık Hava Tiyatrosu!

— Afferum köftehor. Çal dayreni.. Ne sihirdir, ne keramet, el çabukluğu marafet!.

Raşit Rıza

ANADOLUDA TETKİK SEYAHATİ VESİLELERİ..

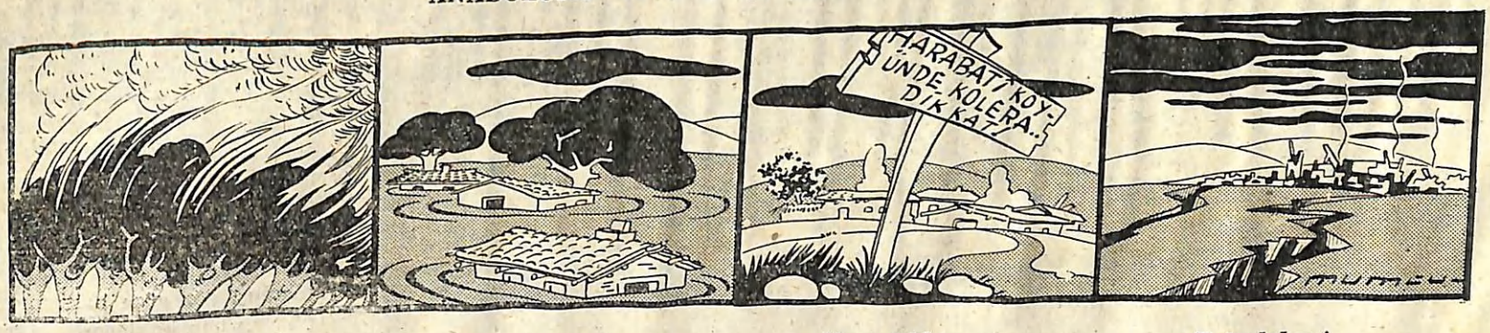

Yangınlar... *Su baskınları...* *Hastalıklar...* *Zelzeleler !*

Millet Partisi Balat Bucağında

Geçen pazar Millet Partisinin Balat bucağı açıldı, parti kurucuları, alacalı bulacalı bir kalabalık karşısında ve büyük bir şamata içersinde mühim konuşmalar yaptılar. Bilhassa emekli general Sadık Aldoğanın ateşli hitabesi herkesi coşturmuş, sözü sık sık alkışlarla kesilmiştir. General, partisi iktidar mevkiine geldiği zaman yapacağı icraatı anlatırken şöyle demiştir :

— Gözlerimizi bile kırpmayacak, kılımız kıpırdamıyacak, hepsini taşa tutacağız!

Dinleyiciler arasında bulunan hırdavatçı Mişon, bu sözleri duyunca kendini tutamamış, haykırmıştır :

— Çürük yumurtalar benden!

Sadık Aldoğandan sonra bir çok hatipler söz almış, Fuat Arna, sözlerini bir dua ile bitirmiştir :

— Allah Mareşalı başımızdan eksik etmesin!

Tüccar Salamon, bu duanın Marshall yardımına ait olduğunu sanmış, canü gönülden bağırmıştır:

— Amînnn!

— *Hesabımı yaptım, ne şapkam var, ne elbisem var, ne çorabım var, ne ayakkabım var, ne.....*
— *Mademki soyundun ne duruyorsun yat!..*

— *Ne düşünüyorsun kocacığım?*
— *Ben ölürsem senin halin ne olacak diye düşünüyorum!*

Hikâye

Parola

Yazan:
Vir gül

Hâdise, bizim Remzi Uslanmaz'ın başından geçmiş; bunun için, onun ağzından anlatıyorum:

Oyun mu dediniz? Tövbe! Kaptı-kaçtısından altmış-altısına, briçinden beziğine, borsa oyunundan salon oyununa kadar hepsine benden paso. Hayatımın en acı hatırasını oyun yüzünden tattım çünkü.

Sonbaharın yağmurlu günlerinden biriydi. Arkadaşlardan birinde toplanmıştık.

Şöyle bir oyun oynuyorduk: Odada kaç kişi varsa birer kâğıdın üzerine birden itibaren o kadar sayı yazılıyor ve bunlar herkese dağıtılıyordu. Yalnız, sıra ile bir kişi oyunda ebe oluyor, ona kâğıt verilmiyordu. Bu ebe parola olarak bir kelime söylüyordu: Meselâ «tayyare» diyordu. Diğerleri de ellerindeki kâğıda bununla alâkalı olarak akıllarına ilk gelen kelimeyi yazıyorlardı. Meselâ «pervane», «kanat», «benzin», «paraşüt» gibi. Sonra içimizden biri kâğıtları birer birer topluyor, üzerlerine sahiplerinin isimlerini yazıyor, fakat yüksek sesle yalnız numarasını ve altındaki kelimeyi okuyordu. Ebe bunları bir liste halinde kaydediyor, hepsini sıraladıktan sonra kelimelerden bunları kimin yazdığını tahmine çalışıyordu.

Hoşça bir oyun, değil mi? Biz de öyle bulmuş, devam ediyorduk. Çok tuhaf neticeler çıktığı da oluyordu. Meselâ «helikopter» olarak verilen parola üzerine kâğıtlarına «sümüklüböcek», «ot», «ilâç», «elbise askısı» diye yazanlar görülüyordu. Hele bir keresinde «çukulata» kelimesine mukabil Nesrin'in «Buse» diye yazması hepimizi kahkahadan kırıp geçirdi. Bunun üzerine Tiryaki Muhittin: «Ağzınızda çukulata ile öpüşmesini pek seviyorsunuz galiba!» diye soğuk bir şaka etti.

Şaka soğuktu ama, beni kızdırdı. Çünkü Nesrine karşı içimde ateş hissediyordum. Ne halt etmeye bu adam onunla alay ediyordu!

Fakat, işi alaya almaya çalıştım ve oyuna daldım. Bir kaç el sonra sıra bana geldi. Parola olarak «Çınar» kelimesini verdim. Fakat bu iki hece ağzımdan öyle büyük bir zorlukla çıktı ki! Heyecandan nefesim tıkanıyordu.

«Çınar»da insanı bu kadar heyecana getirecek ne var sanki? diyebilirsiniz. Fakat gelin siz onu bana sorun... Bana ve bir de Nesrine. Çünkü babasının değirmenderedeki çiftliğinin çınarlarından biri altında ne heyecanlı bir gün geçirdiğimizi bir ben bilirim, bir o, bir de Allah.

Bu kelime üzerine Nesrinin ne yazacağını merak ediyordum. Onun için, okunan numara ve kelimeleri elimdeki kâğıda kaydederken âdeta parmaklarım yanıyordu. Nesrinin numarasını, tabiî bilmiyordum. Fakat her halde 3 değildi. Çünkü 3 numara kimse her halde pek kısır muhayyileli biri olacaktı: «Çınar» deyince aklına «odun» gelmişti. Diğer biri «kütük» üne oturmuş, bir başkası da «gölge» sine sığınmıştı.

Nihayet arkadaş: «7 numara: Aşk!» deyince kalbim durur gibi oldu. Nesrin parolama beklediğim cevabı vermişti. «Çınar» la «aşk» arasında ondan başka kim bir münasebet görebilirdi? Hakikaten, çınarın altında geçirdiğimiz saatler bizim için unutulmaz bir aşk sahnesi olmuştu. «Aşk» deyince aklınıza sakın fena bir şey gelmesin. Bizimki pek platonik geçmişti. El ele tutuşmuş, göz göze bakışmış, burun buruna koklaşmış, fakat bu kutsiyeti bozmamak için ağız ağıza bile gelmemiştik.

Demek Nesrinde de o gün güzel bir hatıra bırakmıştı ve o da bunu aşkın bir timsali olarak kabul ediyordu.

Tahminlerimi yaptım: «Odun» diye cevap veren 3 numaranın Tiryaki Muhittin, «Kütük» diye cevap veren 5 numaranın ayyaşlığı ile meşhur Hayri İçerenköy olduğunu söyledim. 7 numaranın Nesrin olduğunu ilân ederken kızardığımı herkes farketmiş olacak ki salonda bir kahkahadır koptu. Gölgeye sığınan 1 numara muhakkak ki şu pısırık Tevfik'ti. 2, 4 ve 6 numaraların da verdikleri «yaprak», «yeşil» ve «yüce» cevaplarına göre bizim şair,, ressam ve filozof taslakları Kadri, Şükrü ve Namık olduğuna şüphe yoktü.

Kâğıtları Tevfik toplamıştı. Ben tahminlerimi bitirince isimleri faşetti. Son tahminlerimde yanılmamışım. Fakat, keşke onlarda yanılsaydım da ilkinde yanılmasaydım. Bu bana öyle acı geldi ki! Tevfik: «3 numara: Nesrin Poyraz!» dediği zaman başımdan aşağı soğuk bir ayaz yeli iner gibi oldu. Bu numaranın verdiği «odun» cevabı kafama bir sopa gibi dank etti.

Tevfik tahminlerimde yanıldığım diğer isimleri okuyordu:

— «7 numara: Muhittin Tiryaki!»

Kulaklarımın uğuldadığını ve beynimin içinde «aşk!» kelimesinin vınladığını hissettim. Çınarın aşkla alâkası bir benim, bir de Nesrin için vardı. Muhittin denilen bu mendeburun çınarı bir aşk timsali olarak görmesi de nedendi?

— «Bu işte yanlışlık var!» diye haykırmışım.

Kahkahaların kamçısiyle kendime geldiğim zaman Nesrinin acı, Muhittinin alaylı bakışlariyle karşılaştım. Sonra gözlerini benden çevirip birbirlerine bakıştılar; bir kahkaha daha attılar.

LİSELER ON İKİ SINIFA ÇIKTI..

Erkek — Kiminle müşerref oluyorum?
Kadın — Lise dokuzdan Perihanla!

Çömezin Röportajları: 165

Neyimiz var, Neyimiz yok?

Çizen : RAMİZ

— Nemiz var, nemiz yok?

— Tepkili uçağımız yok ama, tekmeli futbolumuz var!

— Nemiz var, nemiz yok?

— Unumuz, ekmeğimiz yok ama, Toprak Ofisimiz var!

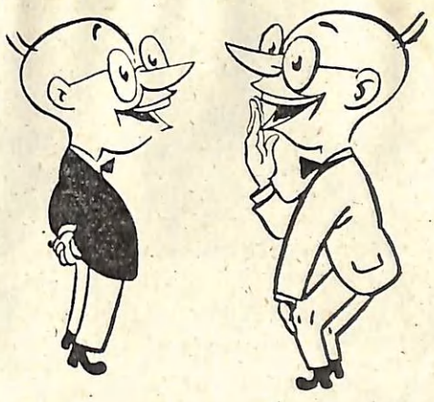

— Nemiz var, nemiz yok?

— Parti programlarımız yok ama, liderlerimiz var!

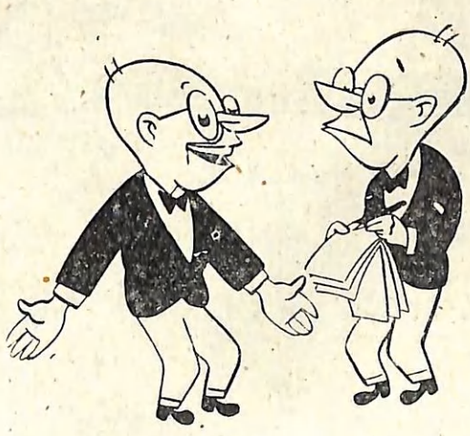

— Nemiz var, nemiz yok?

— İltimas, irtişa ile işimiz yok ama, ihvan hatırımız var!

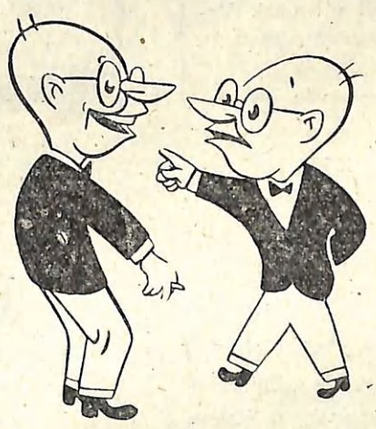

— Nemiz var, nemiz yok?

— Paramızın kıymeti yok ama, 7 Eylûl kararlarımız var!

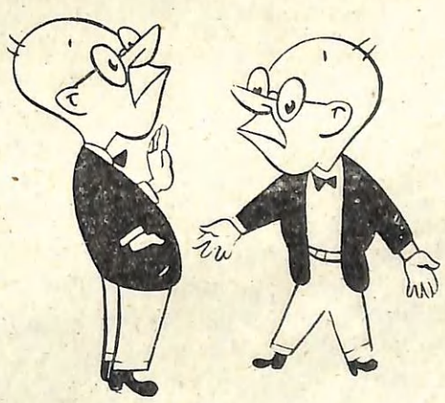

— Nemiz var, nemiz yok?

— Dövizimiz yok ama, kürklerle gelen yolcularımız var!

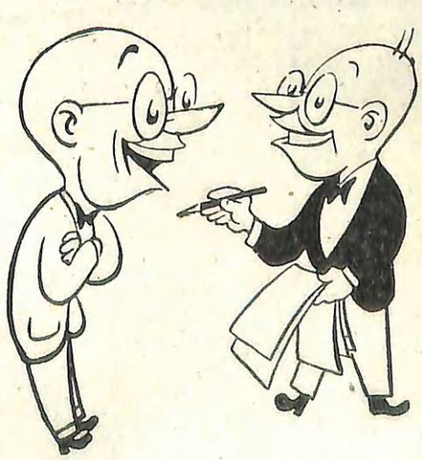

— Nemiz var, nemiz yok?

— Ekmek fabrikamız yok ama, Açık

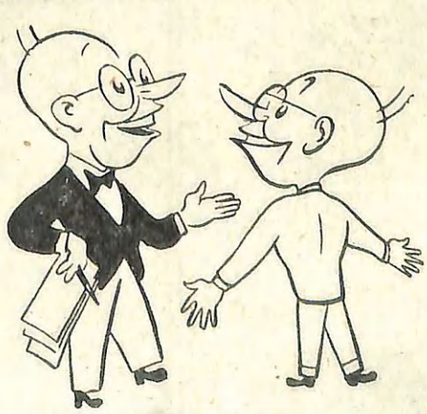

— Nemiz var, nemiz yok?

— Kontrolumuz yok ama, belediyemiz var!

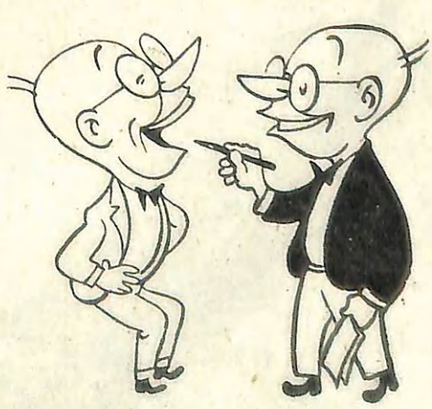

— Nemiz var, nemiz yok?

— Şam sefaretimiz var ama, gönderecek valimiz yok!

UCUZLUK, UCUZLUK..

Bir, ucuzluk lâfıdır gidiyor. Neymiş o? Armut yirmi beşe, irice bir kavun otuza, domatesin kilosu o nbeşe satılıyormuş. Bu yıl sebze de ibadullahmış.. Cenabı Hak fakir fukaraya acımışmış da..

Ticaret ve Ekonomi Bakanı Vedat Dicleli bile bir toplantıda:

— Bu yıl, dut bitmeden kavun mahsulüne yetiştik..

Diye, bolluktan, ucuzluktan bahis açmayı politikasına uygun bulmuş, sözlerini dinliyenlerin gönlüne su serpildiğini sanmıştı. Hoş, meyva ve sebzenin politikaya karıştırılması yeni bir şey değildir. Halk Partisi hükûmetleri, bunu bir gelenek haline getirdiler. Hatırlamaz mısınız? Bir gün sayın sabık Başbakan Recep Peker:

— Bizim Küçükmustafapaşanın bir evinde yenen yemeği, İngiliz kralının sofrasında bile bulmak mümkün değildir!

Demişti de, bu söziyle İngiltere kralını bile güldürmüştü. Bu sene de hemen hemen ayni terane: Sebze bol, meyva bol, hem de sudan ucuz.. Alâ! Ama şu, baş gıda ekmeğin kilosu kaça? Sebzeyi pişirmek için yanan kömürü kaç kuruşa tedarik ediyorsunuz? Etin kilosu dört, yağın yediye çıktığını galiba unutuyorsunuz.. Değil mi ya? Bizler henüz on beş kuruşa bir kilo patlıcan alıp çiğ çiğ, hatır hatır yedikten sonra:

— Allaha şükür, karnımızı mükemmel doyurduk!

Diyecek, bir medeniyet seviyesine erişemedik ki.. Hâlâ sebzenin içine yağ, et koyan ve sonra bunları hep beraber ateşte pişiren bir vahşet terbiyesinden kurtulamadık!

Trakyada domates, kırk paraya kadar inmiş de, yine müşteri bulamıyormuş. Sen, Sanayi ve Ticaret odasının geçim endeksine bak: Bir ayda 465 papeli cebine yerleştiremiyorsan haline kurtlar, kuşlar güler!

KAPI KULU

SÜZ.. GEÇ:

ATTAN İNİP

Haberiniz var tabii, D. D. Yolları, trenlerde milletvekillerine ait kompartımanları kaldırdı. Aman sayın okuyucular, bundan böyle şayet bulunduğunuz kompartımana ensesi kat kat, göbekli biri girecek olursa zinhar yer vermemezlik etmeyiniz. Belki bu zat, kompartımansız kalan bir milletvekilidir!

• MÜHİM İLÂN

Devlet Denizyolları umum müdürlüğünden :

Kasımpaşalı tatlıcı bir vatandaş, Ahırkapıdan denize girerek Yalovaya kadar yüzeceğini bildirmişse de ilk teşebbüsü akamete uğramıştır. İkinci teşebbüsünde de muvaffak olamadığı takdirde, rüzgârsız, dalgasız, akıntısız bir günde, yeni aldığımız gemilerden bir tanesini Ahırkapıdan hareket ettirerek Yalovaya göndereceğimizi sayın rakibimize bildiririz!

Bir ömür böyle geçti!

Bereket Versin!

Karısı ikiz doğuran arkadaşına sordu:

— Nasıl? Yavrularından memnun musun? Çok gürültü ediyorlar mı ?

Mesut baba cevap verdi :

— Gürültü etmesine ediyorlar ama, bereket versin ikisi de ayni zamanda ağlıyor. Birinin yaygarasından ötekininki duyulmuyor!

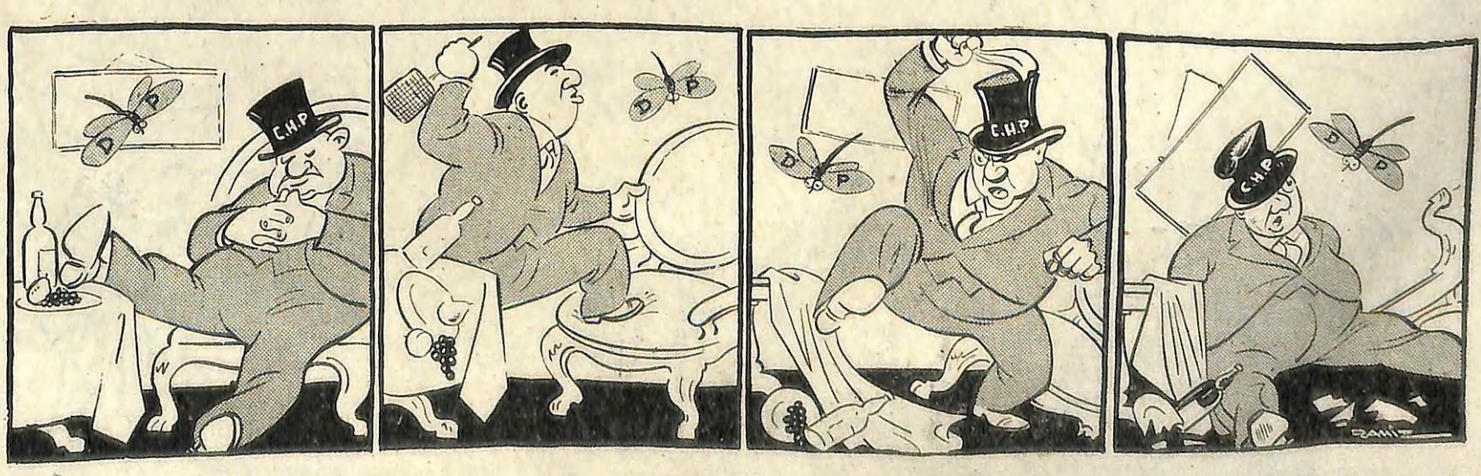

Sinek küçüktür amma .....!

FIKRALAR

ZARARLI ŞEY

Sanatkâr Şerif İçli, içkinin zararlarını anlatıyordu:

— İçki insanın aklını başından alır, meyhanede arkadaşlariyle, evde karisiyle kavga ettirir, eline ne geçerse karısının kafasına attırır...

Bestekâr Salâhattin Pınar, hemen atıldı:

— İşin en kötüsü, insanın elini titretir, hedefine isabet etmesine mâni olur!

ÜLTİMATOM

Şehir Tiyatrosu müdür muavini Daim'in bir arkadaşı kendisini ziyarete gelmişti. Durmadan konuşuyor, ev sahibinden şikâyet ediyor, evi tahliye edeceğini anlatıyordu.

Daim sordu:

— Peki, evden çıkacağını ev sahibine söyledin mi ?

Arkadaşı içini çekti:

— Hayır, o bana söyledi!

KİM KİME ?

Çok şımarık bir kızı olan bir yakın tanıdık bayan, doktor Fahrettin Kerime gitti:

— Kızım on beş yaşına bastı, dedi. Bence artık zamanı gelmiştir, değil mi, doktor bey... kızla bazı meseleler hakkında... açık açık konuşmak için?...

Fahrettin Kerim, bu zavallı anneyi teselli etti :

— Çok iyi olur, efendim. Her halde bir çok şeyler öğrenirsiniz!

İHTİMAL

Hanım sokağa çıkarken hizmetçiye tenbih etti:

— Bey gelirse söyle: iki saate kadar döneceğim.

Hizmetçi kız:

— Başüstüne, hanımefendi, dedi. Sonra sordu: Peki, ya gelmezse ne diyeyim?

NE OLUR, NE OLMAZ!

Muiz ölüm döşeğindeydi. Karısı ilâç almaya giderken:

— Ben sokağa çıkıyorum, dedi. Gelinceye kadar her halde ölmezsin ama, ne olur, ne olmaz: Eğer ölecek olursan lâmbayı söndürmeyi unutma!

MERAK ETME

Adam, kiziyle alâkadar olan delikanlının hallerini pek beğenmiyordu. Kızının kulağını bükmek istedi:

— Bana bak, kızım. Bu delikanlı biraz fazla ileri gidiyor galiba?!

Kız babasını teselli etti :

— Merak etme, baba, ne kadar ileri giderse gitsin, benden kaçamaz!

ÖLÜM !

Salamon gazeteye telefon etti:

— Bir ölüm ilânı vereceğim. Fiyat nedir?

— Santimi üç lira, dediler.

Salamonun nefesi tutuluyordu,

— Aman Allah! diye nâgra attı. Yandım! Benim karisi bir yetmiş boyundaydı!

HESAP

Santuri Hüsnü Tüzüner, şehirde bir apartman dairesi arıyordu. Yeni yapılmış bir binayı gezerken sahibine sordu:

— Fiyatlarınız nedir?

— İlk kattaki dairelerin kirası 300, ikincide 250, üçüncüde 225, dördüncüde 200, beşincide 175, altıncıda 150, yedincide 125...

Hüsnü Tüzüner, zihninden bir hesap yaptı, ev sahibine sordu:

— On iki katlı apartmanınız yok mu?

TEŞEKKÜR

Bir kurum adına iane topluyorlardı. Tahsildar, Hakkı Süha Gezgine geldi:

— Falancadan yüz lira, filâncadan beşyüz lira, bilmem kimden de bin lira aldım... diye söze başladı.

Hakkı Süha Gezgin hemen atıldı:

— Mükemmel. Demek benim vereceğim beş liraya ihtiyacınız kalmadı. Bunu haber vermek için buraya kadar zahmet ettiniz, teşekkür ederim!

ANLAYIŞ

Son Posta» gazetesi sahibi ve başmuharriri Selim Ragıp Emeç'e, yeni tanıştığı bir zat, söz arasında sordu:

— Fransızca anlar mısınız?

Selim Ragıp, derhal cevap verdi:

— Anlarım. Yalnız, iyi tercüme edilmiş olmak şartiyle!

İHTAR

Kadın, erkek misafire ihtar etti:

— Kocam on beş dakikaya kadar gelecek, bakın bunu söyliyeyim de ona göre hareket edin.

Adam, ezildi, büzüldü:

— Peki ama, hanımefendi, ben bir şey yapmıyorum ki.

— İşte onun için söylüyorum ya!

YAZIK!

— Geçen hafta senden beş lira almıştım. Buyur.

— Teşekkür ederim. Ben unutmuştum bile.

— Ne diyorsun? Yazık! Peki ama, birader, niye söylemezsin?

YANLIŞLIK

Aile dostu haber verdi:

— Sizin kerimeyi gördüm, bu sabah kapının önünde sütçiyle öpüşüyordu!

Baba kızdı:

— Vay sersem vay! Sütçüye değil, ekmekçiye borcumuz olduğunu unuttu galiba!

HİZAYA GEL!

Üniversiteliler kampında bir gün doçentlerden biri talim yaptırıyordu:

— Hizaya gelin! diye komuta verdi.

Çocukların hizaya gelmesini bekledi. Fakat memnun olmamıştı. Hiddetle:

— Bu ne biçim hiza! diye haykırdı. Allah için hepiniz buraya gelin de bakın!

FOTO

— Bu fotograf beni on beş yaş büyük gösteriyor.

— Aman ne iyi! On sene sonra tekrar bir resim çektirmek masrafından kurtuldunuz demek!

SATILIK YALI ARSASI

Üsküdarla Kuzguncuk arasında sahilde her türlü inşa-
müsait güzel bir arsa sa-

HER NEVİ
STİL MOBİLYA
DEKORASYON
BEYOĞLU

Sayı: 165

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

LOKMAN HEKİMİN
İLÂÇLARINDAN!